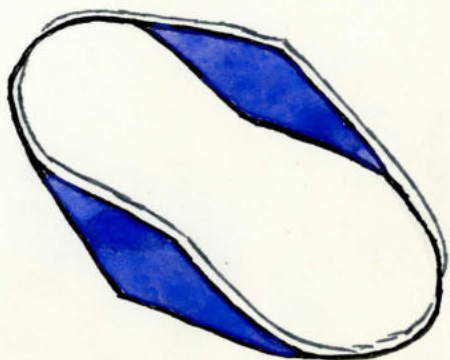
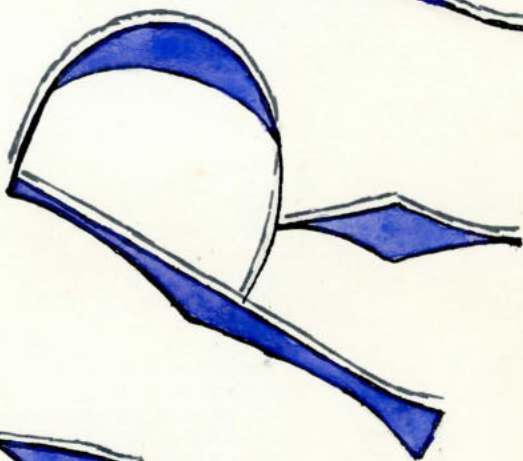
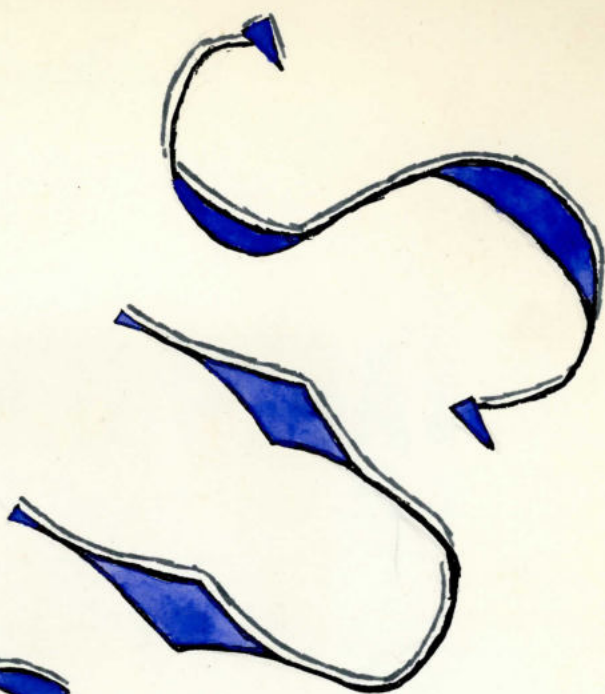

1971

1975

NEŽ VZNIKL ORCUS:

NESHOĎTE NETOPÝRA!

aneb S mladými jeskyňáři v Ondrášových dírách

Našli jsme je „U Veličků“, v malebné hospůdce pod Lysou horou. Řekl bys trampí. Ale ta prapodivná výzbroj! Bílé přílby, červená lana, klubka drátů. Nůž a šroubovák šel z ruky do ruky. Tu někdo spravoval amatérsky vyrobenou svítilnu, jiný plnil karbidku, a další po chvíli trápení s němými telefonními sluchátky zajásal, když v nich zachraptělo, ne méně než sám vynálezce tohoto zařízení.

Byli to členové speleologického klubu HÁDES základní organizace SSM z Ostravy-Zábřehu.

Jejich sobota však začala až na Lukšinci, jednom z hřebení Lysé hory. Rozbalit „nádobíčko“, podělit se o maso z konzervy a bochník chleba, napojit telefon, zažehnout archaické karbidky. Navléci na sebe to, co mamínka už dávno chtěla rozstříhat na záplaty, utáhnout přílbu. Výprava do hlubin beskydské hory může začít.

Sestup není lehký. První, jako vždy, mizí nejužší. Ten, kdo podzemní prostor již trochu zná. Až dá zdola pokyn, může další. Netrvá to dlouho a ve sluchátku chraptí hlasy z „trojky“ — či jak říkají zdejší největší chodbě.

Nahoře zůstal vlastně jen telefonista, zkušený jeskyňář Tom a odvahu hledající redaktor. „Nenech se zahanbit!“ — rozkazují si v duchu při vzpomínce na to, že dole jsou i dvě děvčata.

Krátká domluva telefonem. Zpátky se pro mne vrací jeden ze speleologů a brzy ve vypůjčené výzbroji mizím do jeskyně také.

„Striptýzky“ — tak se jmenují ty nejužší průlezy, jimiž se spouštíme dolů. A ouvej! Málem bys tu skutečně přišel o vše, co máš na sobě!

Později dáš za pravdu předsedovi klubu Zdeňku Tichopádovi, že speleologie je obtížnější sport než horolezectví. Zákon tří opěrných bodů tu platí stejně, jenže pro tmu nevidíš, kam se vlastně za-

přít. Naštěstí to mladí jeskyňáři berou s humorem a vidí ve tmě i jakousi výhodu — „člověk alespoň neví, kam spadne“ — říkají s úsměvem.

V jeskyni skutečně neodhadneš, co se ti může stát. Kážeň proto musí být dobrovolná! „Někdy také musím křiknout“ — říká předseda Zdeněk — „a když si někdo nedá říct jinak, přijde ke slovu i kamarádský dloubanec. Ale to jsou případy opravdu řídké.“

„Teď už jsme asi 30 metrů pod povrchem“ — odhaduje někdo vertikální míru našeho odloučení od vstupního otvoru. To je asi tolik, jako rozdíl mezi přízemím a devátým patrem.

Občas se ozve varovný hlas: „Neskoč mi na hlavu!“ a ještě častěji: „Neshoď netopýra!“ Shodit netopýra nesmíš, byt by sis měl natlouct hlavu. Pokouším se zpochybnit nepsaný zákon mladých jeskyňářů, ale „kantorka“ — Lída Ondruchová — mne opraví: „Oni tady jsou doma a my na návštěvě!“

A tak díky citlivému vztahu průzkumníků podzemí k přírodě tu visí na hladkých skalních stěnách nevyrušení z hlubokého zimního spánku ušatci s malíčkýma očima, velkými boltci, ostrými zuby a jako harmonika poskládanými létacími blanami.

Pak si sedneme do trhlín magurského pískovce a předseda klubu — student hornické průmyslovky Zdeněk Tichopád začne povídat.

„Dlouho o nás nikdo nestál.

Až před rokem si nás vzal Socialistický svaz mládeže. Dnes máme přes šedesát členů s pobočkami v Paskově a Bohumíně a program tak bohatý, že s radostí přibereme každého, kdo má zájem. I děvčata!“

„I děvčata?“ — ptám se nevěřičně po prožitých útrapách.

„A proč ne?“ — diví se zase Zdeněk. „V klubu jich máme asi patnáct a věřte, že patří mezi nejšikovnější, ba i lépe snášejí útrapy jeskyňářů.“

„Potřebujeme každého šikovného člověka, abychom mohli realizovat všechny naše velké plány“ — pokračuje Zdeněk — „to znamená prozkoumat opuštěné břidlicové doly na Odersku, hradní a podzemní chodby na Opavsku a Bruntálsku, nyní konkrétně ty, které patří k zámku Raduň, krasové jeskyně v Jeseníkách a pseudokrasové v Beskydech, k nimž patří tato Ondrášova díra.“

„Jen kdyby nás Svaz více podpořil“ — postesknou si kluci — „vždyť patříme k největším a také neaktivnějším organizacím. Každou sobotu a neděli jsme v terénu, přes týden sedíme po večerech ve vědeckých knihovnách, pídíme v archívních dokumentech. Naše úsilí není samoúčelné, nic z toho, co prozkoumáme a objevíme, si přece nenecháme pro sebe. Výzbroj je opravdu drahá, hodné peněz stojí i cestování. A z nás je 80 procent středoškolských studentů.“

Tím víc jsme vděční Hydrometeorologickému ústavu v Ostravě-Porubě, kde nám soudruzi slíbili zapůjčit zapisovací aparatury — barografy, termografy, hydrografy a dokonce i radioizotopy na zjištění pramenů vyvěrající vody, protože klasické barvivo v některých horninách selhává.“

Jejich tajným přáním je také přispět lékařské vědě k objasnění psychologických a fyziologických změn v člověku při dlouhodobém pobytu pod zemí. Už léta mají promyšlený jednatřicetidenní pobyt skupiny lidí v jeskyni bez vnitřního spojení se světem, žel, nemohou

sehnat několik málo tisíc korun k realizaci.

Vskutku bohaté plány mládežnické organizace. Konkrétní jsou už i jejich některé výsledky. Při své loňské expedici do Maďarské lidové republiky objevili na slovensko-maďarském pomezí dosud neznámou jeskyni. Po Martinovi, který do ní vstoupil první, ji nazvali Martin-barláng.

Začali jsme se vracet nahoru. Někdo našel zapomenutou cizí helmu. Čekal jsem, že pro předchozí nářek na nedostatek prostředků k zakoupení výzbroje si ji vezmou. Ne! Nechali ji tam, nepatří jim...

Uzoučkými komíny jsme šplhali vzhůru. Ten název „striptýzka“ prý má své konkrétní opodstatnění. To když byli loni v Srbských jeskyních u Berouna, jeden člen klubu uvízl v úzkém průlezu tak dokonale, že nemohl ani tam, ani zpět. Zoufale se vrtěl ve skalní šterbině. Dolů „přišla“ nejdřív čepice, pak bunda, posléze svetr, nakonec košile a teprve potom mohli jeskyňáři vytáhnout obnaženého kamaráda.

Reportér tentokrát o šatstvo nepříšel. Leč dává za pravdu podzemní meditaci mladých speleologů, že i v Ondrášových dírách v Lysé hoře by se měl asi nejlíp duch detektiva Hopkirka.

IVO HAVLÍK

byla poučka

15. dubna 1972
N. Bohumín

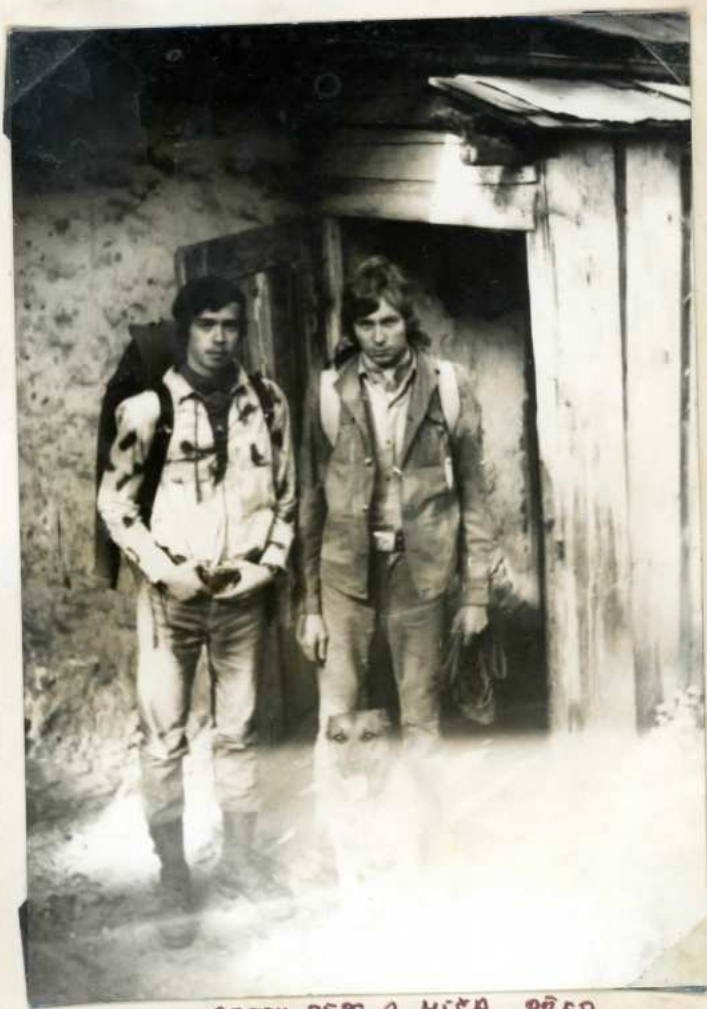
ORCUS - je název Bohumínské speleologického klubu, jehož kroniku máte právě v rukou.

Založit speleologický klub na pačto dra, do té doby svobodně jeselici trampy - Pepsel (z prava), Gredyho a psa Mišu. Bylo to ve Svatoňovicích do října 1971, kde jsme se zúčastnili akce v břidlicových dolech s ostravskou speo skupinou Hades.

Pak jsme se s nimi zúčastnili ještě několika akcí např. 29. října Odrůšový díry, pak asi 5x ve Svatoňovicích, kde už známe celou okolí.

Po několika akcích přibyli další nadšenci tohoto neobvyklého skoro sportu - Irena, Anička, Miki, Johnny a nakonec Paul a ještě dva.

Tolik z pohledu historie a teď trochu podrobněji.

GREDY, PEPS A MIŠA PŘED
"SVATOŇOVICKOU VILOU"

A jak viděl akci

Květoslav Kubala:

(Snímky Kv. Kubaly)

PEPS

2160

KARAJA

Rozsplatit archaickou karbidku je umění...

15. dubna 1972
N. Bohumín

ORCUS - je název Bohumínské speleologického klubu, jehož kroniku máte právě v rukou.

Založit speleologický klub na pačto dra, do té doby svobodně jezdící trampy - Pepse (zprava), Gredyho a psa Mišu. Bylo to ve Svatošovicích do října 1971, kde jsme se zúčastnili akce v břidlicových dolech s ostravskou speo skupinou Hades.

Pak jsme se s nima zúčastnili ještě několika akcí např. 29. října Ondrošovy dny, i pak asi 5x ve Svatošovicích, kde už známe celou okolí.

Po několika akcích přibyli další nadšenci tohoto neobvyklého skoro sportu - Irena, Anička, Miki, Johnny a nakonec Paul a ještě dva.

Tolik z pohledu historie a teď trochu podrobněji.

GREDY, PEPS A MIŠA PŘED
"SVATOŠOVICKOU VILOU"

Vedoucí skupiny - Josef Wagner (Peps)
jeho prarů ruka - pes Miša

Kronikář - - - - Vladimír Šimeček (Gredy)

Pokladník - - - - Pavel Trošák (Paul)

Brig. referent - Jan Šimčík (Johny)

Jednatel - Čestmír Kupka

Revizní komise - Irena Strakošová, Karel Mazur

Jak začíral ORCUS v tisku

Ondrášovy díry

Ondrášovy díry, kde sídlil ochránce chudých, pán Lysé hory, zbojník Ondráš, se nacházejí pod Lysou horou. Tyto chodby jsou dosud jen málo prozkoumány. Jsou to pseudo-krasové jeskyně, které vznikly tektonickým zlomem půdy.

Tyto jeskyně znovu našli a zkoumali bohumínští speleologové spolu s ostravskými speleology. Vyzbrojeni karbidkami a lany se spouštěli do děr, vstříc novému světu, nedbajíc na nebezpečí, které čnělo z obrovských kamenů nad nimi.

Kdo to jsou vlastně bohumínští speleologové a speleologický klub?

Je to parta kamarádů, která jezdila do hor a lesů. Nyní spočítali krásné s užitečným a pracují pro pražský speleologický klub. Obdivují nejen krásu hor, ale také krásu podzemních říší. Mají v plánu další výzkum Ondrášových děr, dlouhodobě měřit mikroklima a provádět mapování.

V nejbližší době chystají průzkum a měření nekrasových jeskyní pod Radhoštěm a jeho okolí. Rovněž připravují několik výprav do Moravského krasu a Nizkých Tater.

JAN ŠIMČIK

Tempo

1.2.72

V BESKYDECH ukončili jeskyňáři sestup do tzv. Ondrášových děr. Pod vedením Zdeňka Tichopáda zkoumali členové ostravského speleologického klubu „Hádes“, spolu s paskovskými a bohumínskými jeskyňáři, labyrint chodeb pod vrchem Lukšinec. Tyto chodby jsou dosud jen málo prozkoumány. Jsou nadmíru spletité a pobyt v nich je velmi nebezpečný. Mnohé kvádry tam podle slov speleologů „visí na niti“ a hrozí každým okamžikem zřícením. Tyto ledové beskydské jeskyně vznikly tektonickým zlomem půdy. Ostravští speleologové mají v plánu důkladně je prozkoumat a zmapovat. Budou také v beskydských podzemních oblastech dlouhodobě měřit mikroklima a sbírat zkameněliny z doby permu. [č]

Nová svoboda

5.1. 1972

25. 4. 1972
N. Žohrník

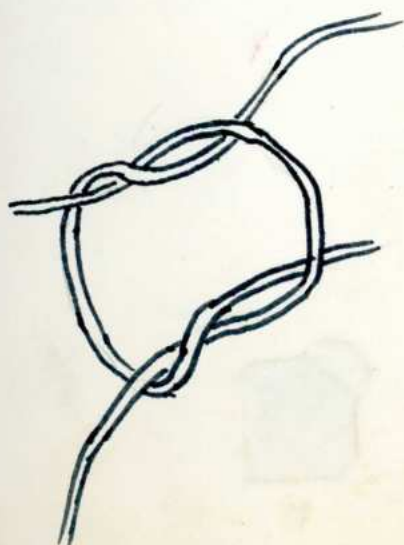
Speologické zkoušky - teoretické jsme skládali dne 2.3.1972 v Ostravě, v klubovně ostravského speo klubu Hades. Zkoušející byli předs. Hadesu - Zd. Tichopád (Gary) a předs. Orcusu - J. Wagner.

Zkoušky udělali -
Vl. Šimeček
J. Šimeček
P. Trošák
I. Strakošová
M. Bartošová
A. Wagnerová

Ke zkouškám se představili -

Zd. Mrázek
K. Mazur

Praktické zkoušky byly provedeny v sobotu 4. března t. r. ve síti Black Hills ve Svatéměřicích. Úkolem praktických zkoušek bylo slaničování a prusikování na čas. Všichni absolventi obstáli.

POMÁHAJÍ VĚDĚ. V sobotu a v neděli 26. a 27. února t. r. prováděli členové bohumínského speologického klubu pod vedením Josefa Wagnera další ze svých výzkumů v opuštěných břidlicových dolech u Budišova nad Budišovkou. Cílem jejich průzkumu je příprava měsíčního sestupu čtyřčlenné skupiny speologů, který připravují ve spolupráci s Ostravským speologickým klubem HÁDES. Tento sestup by měl pomoci lékařské vědě k objasnění psychických a fyzologických změn v člověku při dlouhodobém pobytu pod zemí. Nyní mají Bohumínští speologové po teoretických i praktických zkouškách, které většina úspěšně absolvovala. Po úspěšném absolvování před krajskou porotou dostali členské průkazy.

Jan Šimeček, učeň OU ŽDB

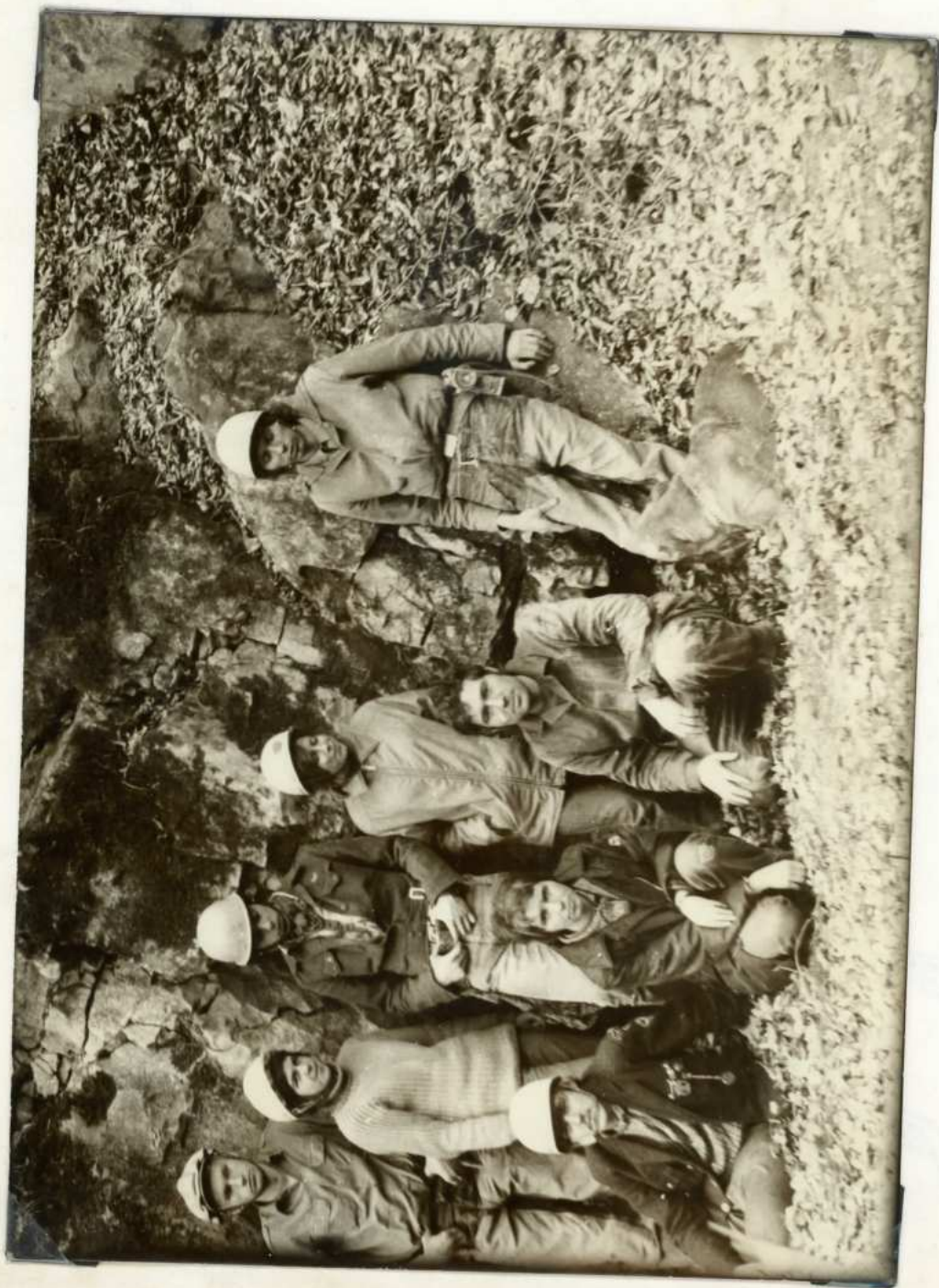
TEMPO 4.4. 1972

Členové expedice -

ORCUS (stojící)

NADES (sedící)

snímek před Rasovrátů

Expedice speleologického klubu ORCUS

Moravském krasu.

17-22.3. 1972

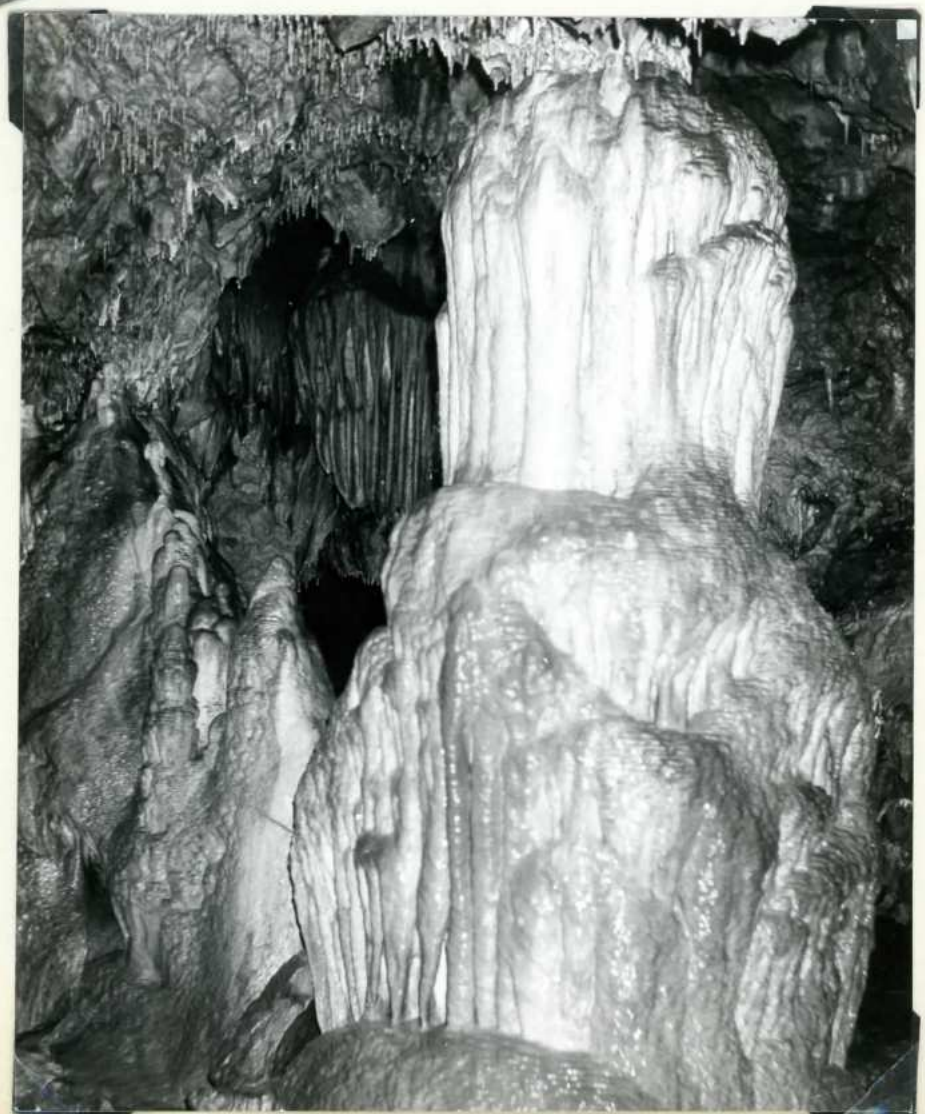
Účast: ORCUS - Peps, Renza, Gredy, Slavka, Johnny, Miša
HADES - Vašek, Karstorka, Lerec

Na expedici jsme vyjeli v pátek 17. března vlakem rto s veřer.
Měli jsme před sebou dlouhou cestu vlakem, ale byli jsme ošklí.
Vyráždili jsme obyčklé spkopidiny s průvodci a ostatními pomírkami.
vlakem. Po Přerova jsme byli cih, ale cestou do Žna usi jsme v
kupa chrápali. Vynikala v tom Irena a Lerec, ale vydrželi jsme to.
Z Žna nás čekala ještě cesta vlakem do Jestřeh. Tam jsme usi
byli zase dorstní a vydali jsme se sobotním rádem na 15 km
pout. Náš první cíl byly veřjné přístupné jeskyně Sloupsko-česůvsko.
Tam nás provedla sympatická průvodkyně s partičním vjkladem.
Pak se vyrázilo zase dól - hurá k Žasovně. Tam jsme se uložili
a hned jsme šli dól do Staré Žasovny na průběhu Koprtovy chodby,
která nás zaměstnala nejvíce třemi hodinami plazení a šplhání,
ale stála za to, byla tu prima ročníka před veřer.
Bylo pěkné a tak jsme se rozhodli strávit noc pod širákem,

Při přesuru z nádraží

sezimek ze Sloupsko - šošůvských jeskyň.

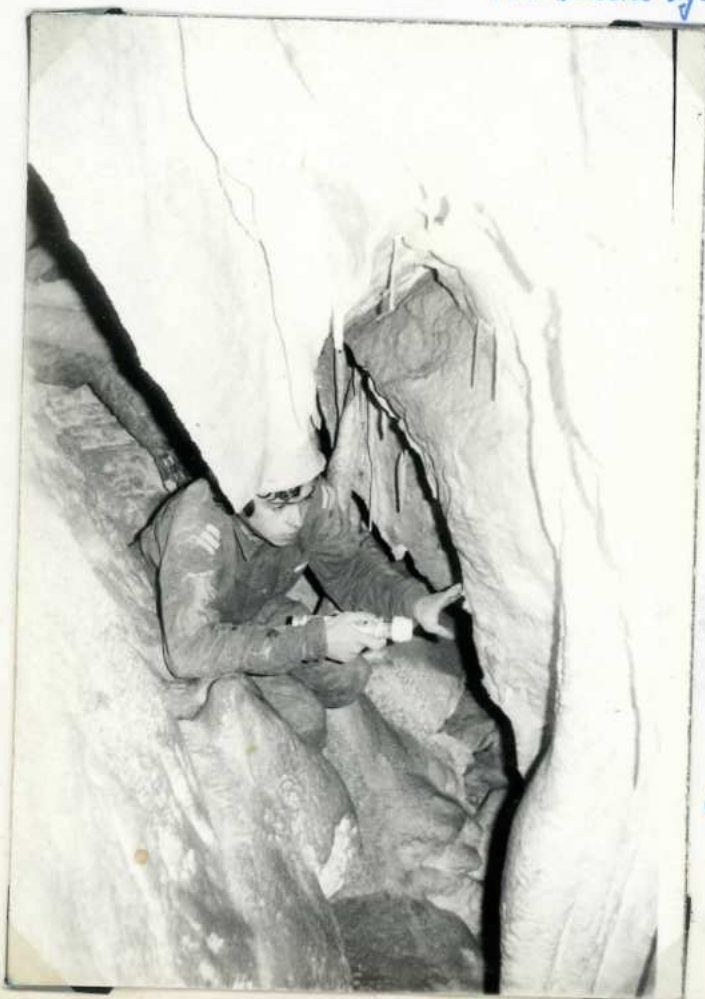
jenom zhyčkanec jako kantorka a zbytek hladosu si postavili
hlubový^{slaz}, ale vůbec nám to nevadilo. Večer přišel odnikud
nějaký člověk a rovnou jsme se od Vaška dozvěděli, že nás zval na
chojdu Holštejnských jeskyňů. Nac uběhlo fajn a rovnou jsme se
chystali na průchum Dialektový chodby, která klade ráno, na
fyz. pospravn. Při probíhání se různým úhynem stíráním a
průlezy s plazi vlnami se všichni zapotili, v ruce s Lenkou a Renou,
kteří mají vyhledáno ráno rovně. Naproti takové ukazovátka Peps
klouzal vlně jako ramy dleň. Po skončení dlece se ubodvalo a
vydali jsme se na Holštejn za věrojním návštěvníkem. Nostli
jme ho (vknopě) a představil se nám jako Mourka a hned jsme
se zabýdli na jeho chojdu. Je to přímo chata. Pole kuchyně a
místnost rovně a rovně se spalo. Jesky ten den jsme skoušou
prošli jako království pod Holštejnskou zvětení. Je to opravdu
kus portiv práce a krásy (máme pár vzorků), které bohužel
nemáme ještě ocenena. Pak po prohlídce chodit se šlo spát.
Dny Holštejnské jeskyňi objevili 21. 8. 1966 skupina vedoucí J. Mourkou.
Ráno šli kantorka, Johnny a Lenka nakupovat do Ostrova. Když se
vrátili šli jsme do jeskyňi zvané Liposchů. Ale ml dle Tom,
a měli jsme přibližně 10 metrový porozový šebitě. Přiml
lezi Peps a poslední Gredy [kdy nuzně nuzně (2)]. Zprvu byla dolní
plazi vlna, pak lón vzduchem do Balvaního domu ten bylo po
šebitě. Je ten hrdoná vyzdoba, takže místně se lezo v poroz-
kách. Je ten hrdoná zhamenitá řeka, ze spoušou perel.....
Vylezli jsme kolem 6. hod. večer dost zmoženi. Pak jsme jenom
šebitě lana a šebitě o šti na chatě, kde se už Mourka o nás střechoval.
Chvilí jsme se ještě bavili a pak se šlo spát.
Ráno šli nakupovat Gredy a kantorka. Šebitka byla hlavně po filmech.
Mezi tím byl Peps a káček šebitě zvěcovat vstup do Anotiky.

Ľestup propasti

Na „sazhornyck“ siateck

fotoo: v Lipovecké jaskyni
za snímku - Reiza, Peps, Gredy

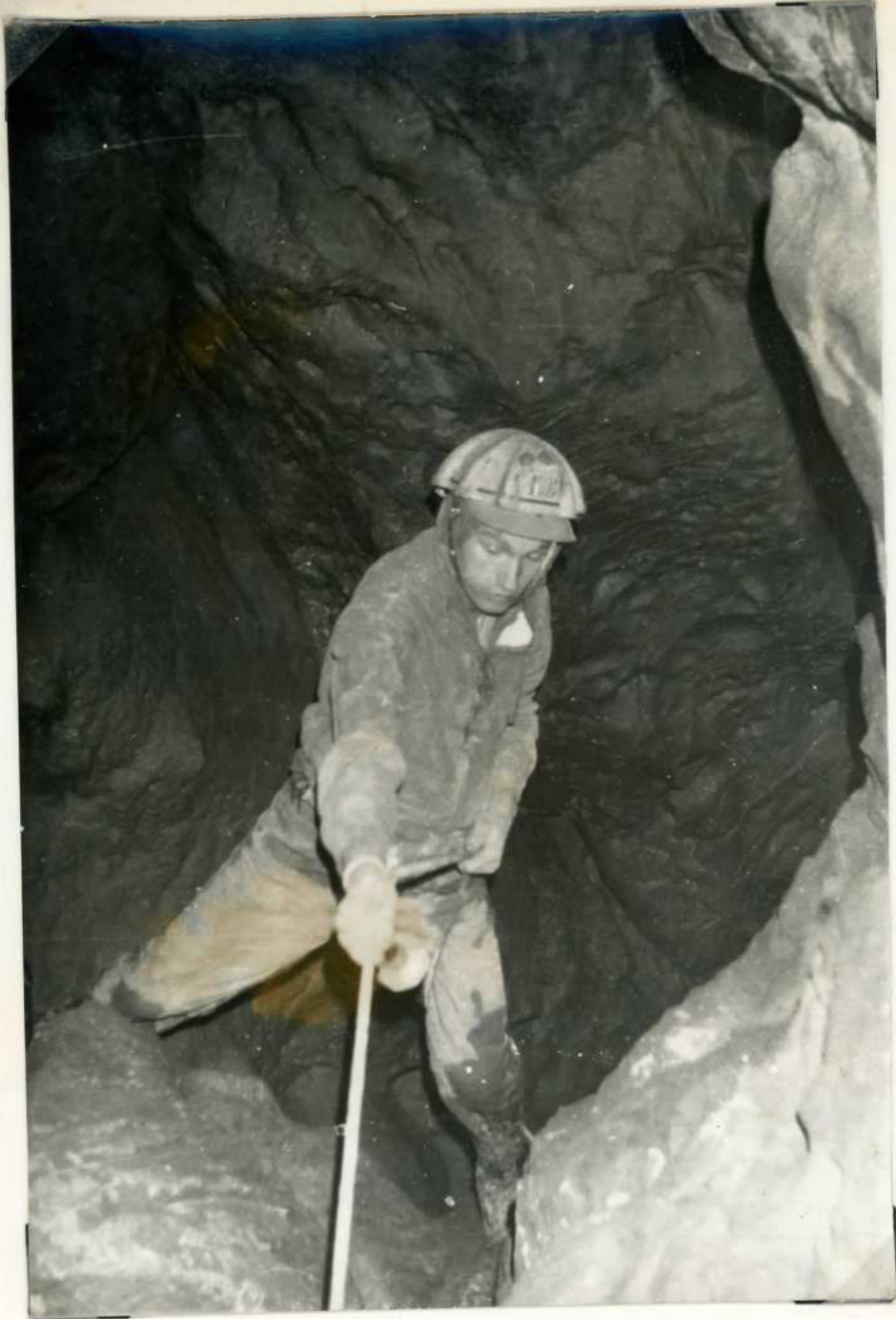

U obri
ploutne.

Bredy s končarkou se vrátili dvanáct před obědem. Po něm
jsme si všichni vybrali gumáky a šli k amatérce.
Východem v amatérce vedle Geografického ústavu ČSAV - jsou to
profesionálové. Tam jsme očekali na Mouchu a pak nás
vezli s sebou dle. Sestoupili jsme do hloubky asi 120m
na dno vyčerpaného říčního. Chvilku jsme se plazili a šli
asi k sífonu. Za sífonem zahynuli 28. srpna 1970 dva jeskyňáci
ing. H. Zahradníček a Milan Šlechta. Na místě, kde byli vodou
zadrženi je vždy kytička květice. Pops, Johnny, končarka šli
dále za sífon, víc nás vzít nemohli a tak se sbytek vrátil na
hornu a šli na chodku. Ti tři se vrátili asi kolem 3. hodiny,
protože se přerušilo spojení o akvárii se obnovoval. První
mohl a unavený a křik se spole dost dlouho. Při amatérce
jeskyňáři je dlouhá přes tokem a spojení - madachem
vznikne nejrozsáhlejší systém v Evropě. Prosíci se dlehlýsiet,
že zařít ji nepřístupná. Je tam hustá výzdoba, takže by
to šlo zata. |
Ráno jsme ještě uhlídili chodku a spolu s kamionářkou Jarkou
která tam přišla ráno jsme se vydali ještě si prohlédnout
Machochu. Rozloučili jsme se s Mouchou zapsali si adresu a
vyrazili k Machochu. Prohlédli jsme si ji zevnitř i zevně, poslali
pár pohledů a pomalu jsme začali myslit na odjezd.
Vůbec se nám nechtělo, ale dovolená končila a bylo třeba se
vrátit do všedního života. Porazili jsme do Blanska a
odtam teď nás čeká dlouhá cesta vlakem domů.
Po Bohumíně jsme dorazili kolem 2.30 na stanicí.
Tím skončila naše expedice po Moravském krasu.

v Liporecké jeslyně
na snímku - Johnny

Články z Nové Svobody
a Karvinských novin
o naší expedici. →

Málokdo ví, že v našem okrese v Bohumíně, pracuje skupina mladých lidí ve speleologickém klubu. Speleologie je výraz pro nezavěcence opravdu neobvyklý, ale na vysvětlenou: výraz pochází z řečtiny a označuje se jím studium jeskyň, čili speleologie je jeskyňářstvím. Bohumínský klub byl založen v letošním roce zároveň se základní organizací SSM. Jeho členové dříve pracovali v rámci obdobného klubu v Ostravě.

Členové nově vzniklého klubu si nedávno vyjeli na malou „rekreční expedici“ do Moravského krasu. A odtud pochází i naše reportáž.

Brno. Metropole jižní Moravy je přivítala ráno s ulicemi ještě mokřými, jak je tu zanechaly kropičící vozy. Odtud je to do Moravského krasu coby dup.

Stanice Jestřebí. Vystupovat! Kromě těch několika málo pasažérů zůstala na nástupišti i skupina devíti. Samozřejmě, v to počítaje i klubového maskota psa Mišu. Tomu nepřipadla povinnost táhnout pěším pochodem do Sloupu na zádech batohy s jídlem, oblečením, lany, karbidkami a pro speleology potřebnými přilbami. Vyzazili s dobrou náladou a se smíchem. Začíná jaro. Člověku by se chtělo zpívat.

Sloupské jeskyně jsou veřejnosti běžně přístupné. Návštěvníka ohromí jejich nádhera, zdá se, jakoby ta podzemní říše ani nepatřila do prostředí plného techniky a spěchu, je to svět mýtický, tajuplný. Tady se zastavil čas. Ale speleologové se nenechávají jen anášet touto fantazií přírody. Skupina má jiné starosti — studovat jejich stavbu, měření a podobně.

Pár kilometrů odtud stojí zříceniny hradu Holštejn. Tady naše expedice rozbila své tábořiště. V blízkém okolí je několik

poměrně méně známých jeskyní. Tak například Stará Rasovna. Má několik chodeb. Vybrali si zdalehně tu nejkratší a nejlehčí, ale ouha! Keprtova chodba si vyžádala pětihodinového

bloudění. U východu je čekal věrný Miša.

Pro dnešek dost. Ráno čeká průzkum Dioklásovy chodby, túra těžší, než byla ta dnešní. Tady každý si měl možnost ověřit poctivost své dřívější fyzické přípravy. A protože den je dlouhý pro toho, kdo šetří časem, přijali pozvání místních jeskyňářů na prohlídku Holštejnské jeskyně. Krasová výzdoba, jakých se najde jen po skrovnu. Žádný spisovatel ba ani básník nikdy nevyřídí to,

co ve skutečnosti tady uří lidské oko. Při každém záblesku svítilny člověk užasne, nebot křišťálově čistá sintrová jezírka odrazí paprsky vzhůru a probudí všechnu tu pohádkovou nádheru, které se v odborné terminologii říká zcela prozaicky a bez příměsí jakékoliv poezie stalagmity, stalaktity nebo stalagnáty. Kdepak. Pro čistou romantickou duši přestanou tyhle termíny existovat. Dá se to vyličit jedním slovem — nádhera. Nikoho v té chvíli by nepřekvapilo, kdyby se ze tmy před nimi zčista jasná vynořil nějaký ten skřítek a zaskřehotal

by: „Jen račte dál. Buďte vítáni.“

Ale jeskyňáři sem chodí bez pozvánky a kromě nich ještě někdo: jeskyně je i rájem paleontologů. Na sintru zde volně leží kosti zvířat.

Nedaleko odtud leží pod stovkami tun hornin Amatérská jeskyně, kde 28. srpna 1970 zahynuli dva jeskyňáři, ing. Mirko Zahradníček a Milan Šlechta. Místo, kde oba zahynuli, je pro jeskyňáře pietou. Vlastně je navštívila jen část skupiny spolu

s výzkumníky Geografického ústavu, kteří zůstali jako služba u jednoho ze sifonů. Jště to zbyly stopy po záchranných pracích. Konečně stáli na místě. Nahlédli do komína, kde se oba výzkumníci ukryli před proudy vody a kde zahynuli nedostatkem vzduchu. Podnes tu leží jejich stan, boty, vlastně celá výstroj. A vždycky je tu kytička čerstvých květin. Na padlé se nezapomíná.

To je tak. Společný zájem lidí v jeskyních poutá k sobě, vytváří ten tolik vzácný vztah nejčistšího kamarádství. Život jedince i celé skupiny závisí mnohdy na jednom člověku, na jeho odvaze, rozhodnosti i znalostech zákonů jeskynní říše, na sehranosti celé party. Mnohdy i s nasazením života objevují speleologové stále nové a nové krásy podzemí, aby je prozkoumali a dali k dispozici veřejnosti. Stojí to mnoho námahy, potu a mnohdy jsou i oběti.

Na území Moravy těch podzemních krás je dost a dost. Zvláště těch dosud neprozkoumaných. Tak spojení sloupsko-šošůvských jeskyní s Macochou a holštejnským systémem vznikne nejrozsáhlejší jeskynní systém v Evropě.

Ale čas expedice ORCUS vyprchal. Zbyly vzpomínky a nově navázaná přátelství. ORCUS se sem po čase zase vrátí. Za kamarádem Jiřím Moučkou, za všemi, kteří jeskyním zasvětili vlastně celý svůj život.

JAN ŠIMČÍK

EXPEDICE ORCUS

KARVÍNSKÉ NOVINY

„ORCUS“ v tisku

ZA STALAKTITY, A STALAGMITY A STALAGNÁTY Moravského krasu podnikli v minulých dnech expedici členové dvou severomoravských speleologických klubů — „Orcus“ z Nového Bohumína a „Hádes“ z Ostravy.

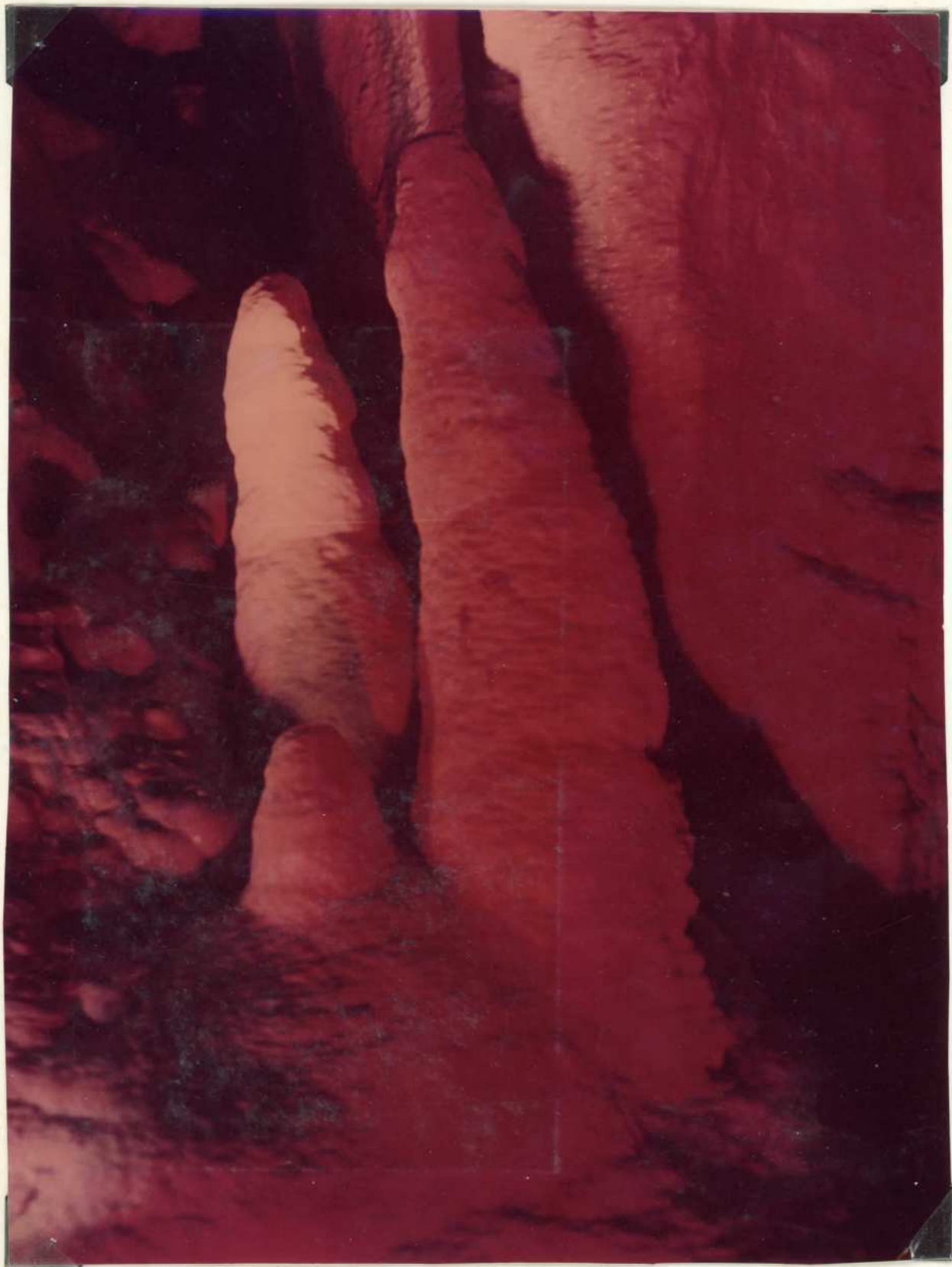
Prohlédli si zprvu Holštejnskou jeskyni, která vyniká velkou krápníkovou výzdobou a malebnými sintrovými jezirky s perlami. — Hlavní síly však věnovali Lipovecké jeskyni, do jejíž dvacátimetrové propasti se spustili s pomocí provazového žebříku. Krápníkové útvary místy připomínaly obrovské záclony a rybí ploutve. Byly tak bělostně čisté, že mladí speleologové raději zuli boty a chodili v ponožkách.

V rámci akce Československé akademie věd pak sestoupili také do proslulé „Amatérské“ jeskyně. Dostali se až k řečtině Bille vodě, které se propadá v Nové Rasovně. Cesta ještě dál byla možná jen po vyčerpání vody z jeskynního sifonu. V místech, kde loni zahynuli zkušební jeskyňáři Milan Šlechta a ing. Mariko Zahradníček, prošli také malé drama, když se jim nedánilo navázat spojení s poutrem ani pomocí vysílaček a vytvořením magnetické smyčky. A když se cestou zpátky ještě uvrhl člun, museli počkat na zachránce. Ve tři ráno se pak vyhladovělí, spinaví a promrzlí dostali nahoru. Spokojenost se zajišťovnou expedici však byla u všech očividná.

Na snímku autora mladá jeskyňářka Slávka Bartošová prolézá chodbou ve Staré Rasovně v Moravském krasu. VACLAV ŠUTA

Nová svoboda

V lipovecké jeskyňi.

Dne 6. 4. 1972 byli Peps, Vašek, Gary dělat barevné
fotky v moravském krasu, pro člunek do Květu.

Fotomůžstvo

Fotografováři

LIPOVECKÉ JESKYNĚ

1972

V dnech 15-16. 4. byl Peps s Johnem na průzkumu Radhoště. Byli v jeskyni Gyrička a Voláčka. Chystáme se probádat podzemní prostory Radhoště, a proto se Peps s Johnem seznámili se spisovatelem Bohumírem Četynou, který píše o tomto tématu. Vydal knihu Stříbrný obušek, kterou našemu klubu věnoval.

PRŮZKUM RADHOŠTĚ

a

Návštěva spisovatele B. ČETNY

Miša - hlídač

Hlídač - Miša v Gala

IVANČENA - 23-24 dubna

Jako každý rok, tak i tentokrát jsme vyrazili na IVANČENU. Mimo navštívení mohyly jsme se ještě připravovali na sestup do ONDRÁŠOVKY.

Účast za ORCUS - Peps, Bredy, ~~Zdeněk~~, Paul, Yuma, Karel, Slávek, **Miša**.

Šli jsme nejprve na kůtu a pak na Veličku. Tam jsme potkali část HADESU a s částí kůtu už rosti jsme se vydali na ONDRÁŠOVY DIRY. Tam už dřepel Radek, m. charakter a další část HADESU. Za chvíli šel dolů Peps a dva ostraváci. Odpoledne však začal řádný liják. A tak jsme museli uniknout na chatu krajského soudu na Ostravici. Dorazili jsme tam řádně promoklí. Celý večer jsme pak strávili sušením svých svršků. Ráno jsme za trochu lepšího počasí, spěchali na nádraží.

Návštěva spisovatele B. Četyry

29. března 1972

Navštívili Peps a Čestmír sp. Četyru, za účelem získání informací o jeskyních okolo Radhoště, o kterých se ve své knize zmiňuje. Po návštěvě zkoumali jižní stranu Radhoště.

Od B. Četyry jsme se dozvěděli o výskytu jeskyní pod Noříčí horou a existenci Radochovy studně - snod u jeskyni Cyrilka. Zdravěním nám sdělil, že blízko jeskyně Volárka je ještě jeden vchod do podzemí.

Byla rovněž provedena návštěva u malíře S. Rašky, kterého jsme bohužel nezastihli doma. Zanechali jsme mu vzkaz a vrátili se zpět na Pustevny.

Mistr Četyra

Radhošť - F. Krétek 1972

V neděli F. Krétek jsme vyrazili na Radhošť.

Měli jsme v úmyslu prozkoumat jeskyni Cyrillka a zajít jeskyni na Čertovicím mlýnu.

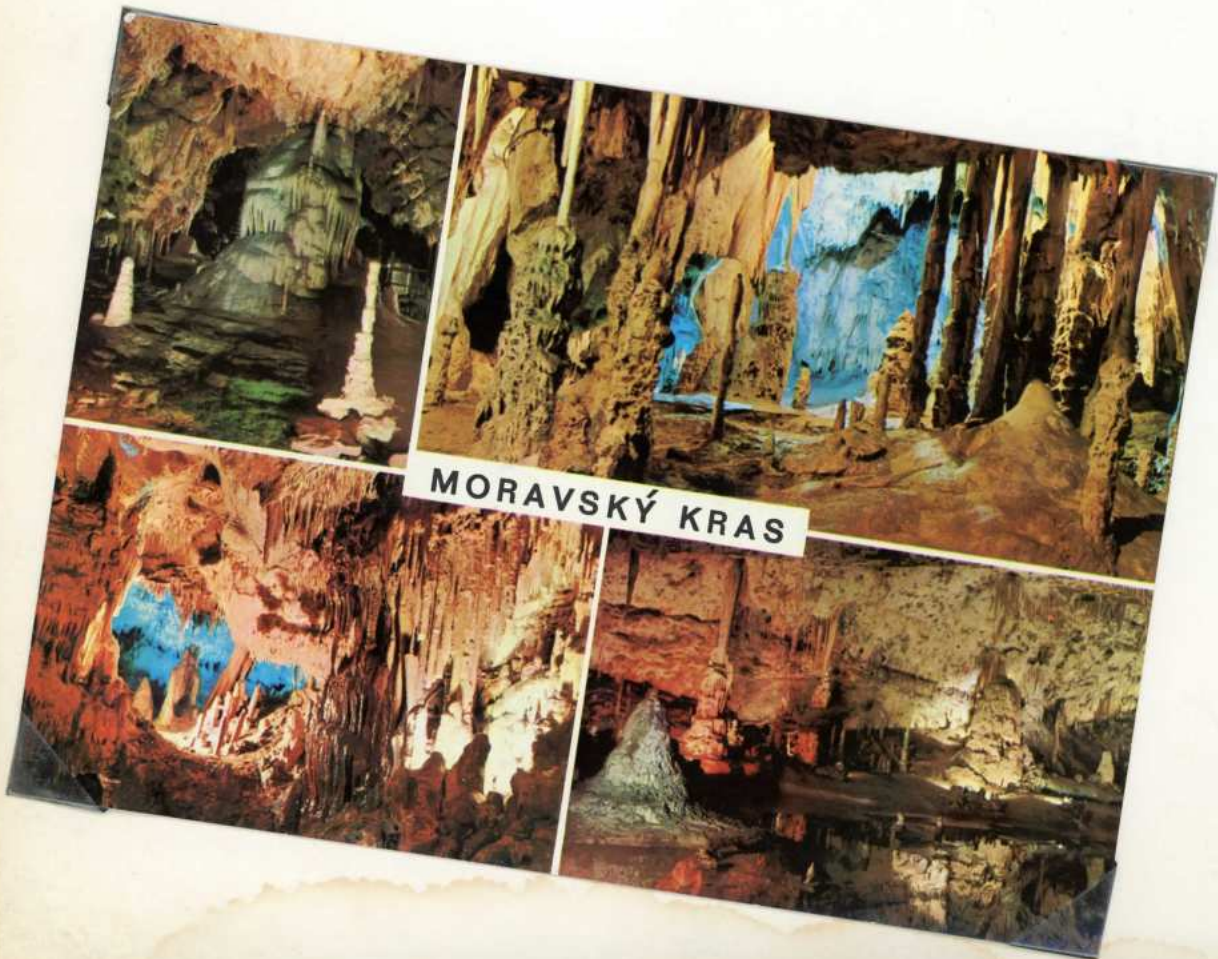
Účast - Pops, Brody, Johnny, Hans, Kuma, Paul, ...

Cyrillka jsme našli brzy je kousek od lanových Pustevních. Převlékli jsme se a hurá! dolů. Je to tak jako ve většině jeskyní v beskydech, pro laiky je tam tma a mokro, kdežto my tam vidíme více. Je to pěkné menší bludiště s několika patry. Je tam i několik písků a ústí dole. Asi po 5 hodinách jsme vylezli nahoru a sotna jsme se převlékli začalo se potápní káznit. Paul, Kuma a karel už se chystali domů a my jsme vyrazili na čertovic mlýn. Je to krásná tůňa, hlavní tu závažný stoupek. Jen jsme se tam vyškrábali potkali jsme kluha, který se ptal, jestli nejsme jeskynníci a jak jsme se dozvěděli byl z Bana a někdo mu Mluika. Je taky jeskyně a jedl s Plánivskou skupinou do krasu. Měl s sebou věci na spaní a tak jsme si v desce našli místo na spaní. Pops s Johnny a jednou jehou, Mluika s Hansem a druhou a Brody ve své závažné sít, ved kterou si mohli užít aby neposlelo. Chvíli jsme ještě seděli u ohně a upraviteli si a pak se šlo po únavném dni spát.

Ráno už zase bylo pěkně a tak jsme se rychle sbalili a po snídani šli hledat jeskyni.

Našli jsme ji až po 3. hodinách kdy už jsme mysleli, že beze stopy zmizela. Přivlékli jsme se a leželi jsme po dvou skupinách. První Peps, Bredy, Mluvka. Nakikli jsme si lano a leželi jsme museli jsme strasně opatrně, protože při každém rychlejšímu kroku se risklo spousta balvanů. První úsek šel dobře až pak bylo trochu plázevka a kousek šluchy. Celkem měl asi dohloubky 40 m. Slezli jsme až dolů a tam vypustili kouravé trubčičky a zjistili jsme, že to děl nově tak jsme vylezli nahoru a šel Johnny s Hansem. Když vylezli i oni tak jsme se pomalu ubírali na Pusteru. Tam jsme se rozloučili s Mluvkou, který jel autobusem a my jsme šli pod lanovkou na nádraží. Počasí bylo zase fajň o tak se nám vůbec nechtělo domů. Ke vlaku ještě uběhla a už tu byl Bohumír a zase Ahoj.

MORAVSKÝ KRAS

Moravský kras - 31. květen 1972

Ve středu v noci 31. května jsme jeli po druhé do Moravského krasu k Mouchkovi.

Účast - Peps, Gredy, Mans, Paul, Yuma.

Ve vlaku jsme se moravským bavili s jedním havičem, který za Gredyho doprovodu zpíval své songy. Všichni jsme břečeli smíčky. Škoda, že brzy vyskouzl, pak už se cesta táhla a kromě byla dost zima ve vlaku.

V krasu jsme byli kolem 6. hod. ráno. Pak jsme vyrazili na základnu. Mouchka nám půjčil klíč a vstoupil se na dvě barevné fotky, které jsme mu přivezli. Něco málo jsme pojedli a pak už prolečení jsme šli do Nové Rasovny.

Na prvním patře je hezká výzdoba je tam několik hezkých chodeb a hezké sintrové jezírka. Zvláštní jsou tam některé krap. útvary a spousta barevných zrcadel. Pak jsme šli až na spodní patro. Bylo to také kruté slánování. Lano bylo úplně mokré takže jsme něco zadrželi, než jsme se ten kus slánili. Celkem je hloubka kolem 30 m. Dole jsme objevili roary z Absolonových nespádel, který dlel v 1833 vyčerpat vodu ze spodního patra a který správně předpovídal, že říčka která tam protéká je spojena s Puchovskou a tím i s Macobkou. Celý ten pokus zkrachoval. Přepadla nová táhla voda až do 30 m.

My jsme tam byli od 10 hodin ráno do 4 odpoledne. Ke konci už nám byla hrozná zima, protože jsme byli prouhli a promokli. Pak jsme šli k Mouchkovi na boudu. Něco jsme snědli a přišel Mouchka ukázat nám svého kojence a vyprávět nám o své práci a o zajímavostech místních jeskyň.

Z doberca' stera
v Moištyrské
jeskyri

Speleomanekjini
Paul & Haaz

26. - jsme se vypravili do jeskyně Křižový kluč. Bohužel je zčásti zasypána a tak jsme jen objevili úzký průlez do jeskyně Píková díma.

Protože Peps a Manz rozhodli zdotat Ledovou jeskyní v levé části Staré Rasovny. Bohužel v době sestupu byla nezatečena. Je to lokality bez výskových nozdří a bez výzdoby, několik hliněných i vodních sifonů. Poněvadž jim Ledová byla málo tak si ještě vlezli do Dioklasovy chodby až k prvním vodním sifonům.

36. Zdobení závrtu „Společník“

Závrt nachází polevé straně silnice Vilémovice - Lažánky.

Peps a Manz tam byli pozváni bratry Rotovými. Závrt je hluboký asi 115 m a sestupuje se po železných žebřících. Největší dóm je uhloubce asi 85 m. V horní části dómu je poměrně krásná výzdoba.

Odpoledne se pak Manz a Peps vydali fotografovat Holštejnskou jeskyni.

46. - a je tu odjezd domů.

HANZ
V LEDOVÉ
JESKYNI

Radhošť = 29. června 1972

V sobotu jsme zase vyrazili do Cyrilky na Radhošť. Už od minulého dne pořád hustě přišelo, a tak jsme se po chvíli ráno přepřavili lanovkou.

Účast - Peps, Gredy, Slárko, Johnny, Mars.

Narativili jsme rosi stárou známou u budky a hned jsme jí udělali tržbu za bramborové placky. Pak jsme se vydali hledat něco k přespaní. Mars říkal, že o nicem už a tak jsme šli na Čerhův mlýn. Přišli jsme sklamaní, protože chajda byla v rozkladu. Tak jsme tam chvíli poseděli a rozhodli jsme se jít k Vlčkům na boudu. To znamená zpátky na Pustevny, od tamtud na Radhošť a ještě na boudu. Po celou tu dobu nepřetržitě přišlo až když jsme vyšli na Radhošť jako zářákem přestalo a vysvitlo slunce, i když nijak silně jehička se blížilo k páti. Bože raskišť vypadalo dobře, tak jsme se zabýdili vykoukali svoje svrsky a vrhli se na borůvky, kterých tam bylo more. Pak už jen rozdělát ohně a susedili jsme se a raskišli vetru. Vetru jsme seděli ještě chvíli u taborek, ale k večeru začlo zase pršet, tak jsme vlezli do boudy a po chvíli pošli jsme usli. Nejdříve začal samosedví, měl chodpat Johnny, který už je tím proslulý.

Přimo nás iřbudilo skinečo, které k nám škirame pronikalo a tak jsme vytkli před chajdu spáčky a celky a dosuřovali jsme klavne svoje betliky. Nevybrali jsme se tak rychle jak jsme si plánovali a tak když jsme se vyskřáčkali na Radhošť, tak tam byly spousty turistů, kteří se úplně s údivem

kaukali na naše pohory a betly a vůbec asi nechápali, že oni by dopadli katastrofálně ve svých stromkách a dřevonových kositkách ve věrejších deskách.

Došli jsme k Pustevním tam jsme se rozbouřili s Pepsem a Mansem, kteří měli volno ještě na poradě a tak zůstali na horách, protože my jsme se v odpoledním slunci procházeli spousty turisky k nádraží. A zase do vlaku a podr písemník na rozbouření a tak zase Rhoj za týden.

Nejste Rhoj!!

Peps a Mansem zůstali.

Jestě v neděli sestoupili do Cyrilleky, aby v poku tváře vbltě a vodě pokračovali v prosékavacích pracích do nově objevených prostor u Cyrillee. Večer pak vyhledali nocleh nad Mammulovou studánkou a rychle pod čistou oblohou usli. Ráno se probudili, posnídali a spěchali na průzkum kněhyně. Měli Pustevny, rozestli u sedle kněhyně, pramen vody, pomník Řeženy Valentové a začali z průzkumem. Objevili mnoho zajímavých věcí, ale jeskyni ne!!!

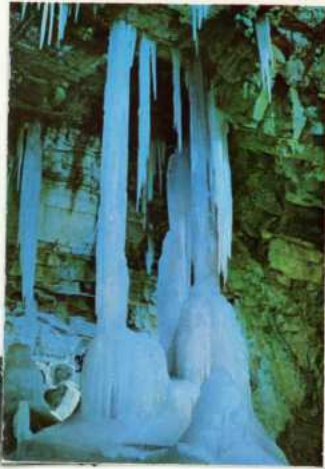

JOHNY COBY

DŘEVORUBEC

DEMÄNOVSKÁ
ĽADOVÁ
JASKYŇA

20-26 srpna 1972

Expedice sp. klubu **ORCUS**

Slovenském

Krasu

Účast - Hans, Gedy, slárka, Johnny
a z Hadesu Lerek

Vyjeli jsme v nídeli večer a zase dlouhá cesta teď zase směrem Žilina. Tam jsme byli ve 2 ráno a po 2 hodinovém úkoku jsme vyrazili směrem na liptovský Mikuláš. Tam jsme byli v 6 ráno a bylo jako z konce. Tak jsme sedli na autobus a zajeli do Demänovek. Tam jsme si vymohli zdarma vstup do jesky ni Slobody, a po prohlídce krásné vjezdovky jsme se rozhodli vyhledat si něco k noclehu. Asi 1 km od jesk. Slobody jsme si našli krásnou a suchou jeskyni, kde jsme si hned začli varit oběd. Neustále přišlo a byli jsme Slovenským krasem dost zklamáni, jak nás přivítal. Odpoledne k nám zavítaly tři holky z Poruby, které byly taky na vandru a nemily kde přespat a tak zůstaly s námi. Přišel večer a začlo už i v jeskyni dost kopat, ale byli jsme ospalí po probdělé noci

tak jsme šli na kůl.

Ráno mi bylo úterý, ale i přesto se podívali meškalo umoudřit, tak jsme se po snídani rozhodli vyhledat něco pšhod-
nějšího na přespat. Floky z Poruby - Jirina, Božka a Zora.
Mily 22 let, ale ani na to nevyjadaly, se rozhodly na pár dnů
k nám přidat. Popoledne jel Hans s Levkem do Liptáku
[redacted] ale vrátili se s neporizencem. Pak jsme šli něco
hledat a měli jsme štěstí, našli jsme opuštěnou pramá salost.
Bylo mi kolem 6 hod když jsme tam přišli s rannem a začlo
se pomalu stmívat, tak jenom pivně vytrvaleji jako Hans s
Levkem a holbouma šli do krčmy na doušek a Gedy so Slobkou
a Johnym si chvilu broukali pri bytore a pak šli spát.
Ráno nás jako biskakom vzbudily paprsky slunce, které se dralo
síkvitama v salosti a tak jsme vesale kupli ze spacochu
a šli vítat slunce primitivními tanci a neartikulovaným
řevem. Vysušili jsme trochu vlhké spacochy a oelty a šli se
podívat do jeshy mi zvané Pusta. Vekod je mroven železným
vraty, ale nbyly usameiny, pčosť jsme využili a vypravili se dovnitř.
Je to umilá zavalení (stalentun), ale jde tam prodat a rohoře
v klenbi je vidět spousty komini, ke kterým se pro výskun
njde dostat. Prošli jsme až na kome, kde se dá dostat až do
jeshy mi Slobody, ale chvilu by to alespoň Goum la a
konolezecké korabiny, pak by se šlo po rímse asi tm real
tokem Demenovky. Našli jsme pak i krásný klmíný sifon,
a okolo velké klmíní sraky, na kterých sebou Johnny špít,
jako obrykle. Druhý konec sifonu jde přímo do vody
jme Hanse, který tam vlezl, hned šel zpět.

JOHNNY SI JAKO
OBVYKLE ZPŘÍJEMŇUJE
SESTUP

Milan r a k e i.

TO BEM RÁD, IŽE TĚ VIDĪM,
POTŘEJOVAL BYCH VYKUTAT
V CYRILCE JEDNU CHODBU

"KOPÁNÍ"

CYRILKA

15. 1972 jsme v jeskyni Cyrilka na Pustevnách objevili v jedné části lokality novou prolouhu, poměrně velké hloubky. Přístup do této prostory byl však velice úzkou, neprůleznou spárou. Bylo proto rozhodnuto tento průsek zvětšit prosékováním.

20-21. 5. 72

Na prosékačské práce do Cyrilky se vypravili Peps, Klaus nováček Milan a Paik - jeskyňář Jindra. Sestup do Cyrilky byl tak trochu slavnostní. Ke vchodu do jeskyně se těsně před naším sestupem přivalil daň odveze konzervátore z Plzně. Odvěnou za výklad do Cyrilky měl být pronos jejich chórový zpěv, kterým vyprovodili na naši cestě do nůz. Bylo to krásné. Pronos. Ohradně mít pro Jindru. Ten byl v podobné akci prvně a nemohl pro světlo najít slova. Museli jsme jej všichni litovat. K dovršení jeho litování jsme mu pouhým oznamovali, že nyní pojedeme "koušek" dole, kde najdeme mletí. Jen asi 20 km. To mu vyrazilo dech. Ale snášel Lohrolinsky. V prosékování jsme se moc daleko nedostali. Sekat vleže ve vodě - nic příjemného. Tak zase přistě.

17-18. 6. 72

Nic zvláštního se neděje. Jsme jen dva, Peps a Milan. Ale přesto se nám podařilo odsekát řádný kus bolnavu, jenž byl nazván u osudových. Podle slova pana Čtyrky, by nově objevená prostory mohla být vyhloužena Rodochover študně. Vyspat jsme se šli jen tak z legrace 25 km na Ostravice.

9.9.1972 - sestup do jesky

na Království

Účast: J. Wagner - Peps, V. Šimeček - Gredy, U. Šutka - Pílovs
S. Vasut, Kypr J.; Reč M.

Vyjeli jsme u sobotu ráno. V Ostravě se k nám přidali
a na Pustevkách ostetrali kamarádi z Frenštátu. Navštívili
jsme samozřejmě naši známou v kiosku, udělali jí třeba
a já jsem se s nimi nakněhy mi. Za necelou hodinu jsme byli
u jesky. Nacházejí se kousek od lovecké chaty asi 300m posilnici
na pravé straně. Rychle jsme se převlékli do našich parádních šera-
ček a už to začalo. Gredy upevnil lana a už jsme sestupovali
dole. Nadně prvního dómu se jesky ně větvila. Nalezli jsme sprá-
vný průchod pokračovali až k 15 metrové propasti. Tam jsme opět
přivázali lana, naučili Frenštátáky teoreticky slaňovat a již Vašek
jako první mizí v propasti. Pak za strasti plněho stěněm sestoupili
naši kamarádi z Frenštátu. Jako poslední Peps. Takticky jsme
obešli další propast a odtli jsme se na dosud známém dně jesky-
ně. Měně to by nebyl evdaž Peps a by něco nevyčemichal. Na dně
lokality, pod kamenem objevil malinkou skulinu která vedla na
nové, dosud neznámé dno - a tak jesky ně byla opět o další asi
4 metry hlubší.

Pak jsme zahájili výstup i až po propast to šlo. Pak přišla doba utrpení
pro Frenštátáky. Nikdy dosud nosaňovačami neprosikovali.
No, propotili košili i blůzu, zatím co jim do kroku hrál na
kytaru Vašek.

Vyběhli jsme na horn, přelešli se a šli zpět. Ještě jsme sice
pohkali cestou členy HADESŮ včele STAMEM ale to již nemí
důležitě.

Všichni jsme jeli domů. Jan charakter Gredy si stále ještě
nejsedem den, ne moha se odtrhnout od přírody.

Ahoj Peps

KONČERTO - DEKYTAROVANAD
PROPASTI - PRO PÍLOVSE

23.9.72 Sestup do jeskyně

na Kráhyrní - na počest

1. SJEZDU SSM

Účast: Peps, Hanz; Gary; Datel - oba z Háděsu

Ráno se celkem vydařilo. Nepršelo. Peps a Hanz je li jen na sobotu ale Gary, Datel je li na dva dni. Na Pustevnách však přišla sprcha. Nejdříve dešťová, pak kroupová a nakonec ve formě ženské, kterou Gary sbařil v hospodě. A tak nás přibylo o tři.

Asi v jedenačt hodin jsme se vydali z Pustevn na Kráhyrní.

Došli jsme tam asi ve 12 hodin a za hodinu jsme sestup. Samozřejmě

vše Datel kočil na filmový pásek a to zachoval příštím generacím.

Sestup nezačal příliš šťastně. Jako první sestupoval Peps, ale balvan

nad jeho hlavou se zachvěl. Peps vylezl na honu a asi 300kg kámen

jsme shodili dolů. Pak šlo již vše hladce. Už po propasti. První stávil

Peps. Ale tady přišlo. Nejdříve na Gary ho. Prostě krize. Niž se již

nedostal. Ani Datel. A tak tedy zbyl už jen Hanz. Ten samo-

řejmě neváhal. Za chvíli byl u Pepsa a oba rychle pokračovali

ke druhé lokalitě. Na druhé zanechali pamětní plaketu a opět

se vraceli zpět. Cestou si prohlédli zvláštnosti na stropě (krásně

zvláště strop, vzniklý zřejmě tepelným působením) a za chvíli byli

u propasti. Ještě sebrali přičky zebráku, které našli na druhé

lokalitě a rychle směřovali na horu. Tam ještě zvládnul Peps

stávil objevit nové prostory, ale na jejich průzkum nezbý-

čas. Bylo nutné vystoupit na horu.

Na hoře je čekalo nové překvapení. Sníh. A tak čtvrté cestě ke

vlakům jsme se brodili sněhem.

Ahoj Peps.

A co tisk?

OBJEV V PODZEMÍ

Nový Bohumín (ku). — V podzemních měsících prováděli členové speleologického klubu ORCUS při městské organizaci SSM v Novém Bohumíně výzkumné měřicí práce v pseudokraskových jeskyních v Beskydách. V jeskyni na Kněhyni objevili mladí speleologové pod vedením J. Wagnera mnoho nových prostor. Po podrobnějším průzkumu odhalili jako v jediné z dosud známých beskydských pseudokraskových lokalit krápníky, přesněji řečeno krápníkovou ploutev dlouhou asi dvacet centimetrů a na stropě několik vznikajících stalaktitů. Pískovcové kameny na dně jeskyně jsou pokryty červenou krápníkovou hmotou.

Na dalším podrobnějším výzkumu budou mladí speleologové pokračovat v příštím roce.

Mladá Fronta - 5. 12. 1972

V sobotu 14. m. m. jste je mohli potkat na nádraží v Novém Bohumíně podivně ustrojené se zvláštní výstrojí. Ano, byli to bohuminští jeskyňáři. Jejich cílem byla beskydská hora Kněhyně, kde se nachází nejhlubší a největší jeskyně v Beskydech, jeskyně Partyzánská. Po boku starších hochů kráceli jejich mladší přátelé z pionýrského oddílu „Černé šipky“, nad kterým mají speleologové patronát. Za velmi nepříznivých podmínek, v silné mize a velké zimě, protože nahoře již byla námraza, prováděli měření hloubky propasti a jeskyně, dále měření jeskynních propastí, mapování, měření teploty a vlhkosti. Dolů s jeskyňáři se odvažil i jeden z vedoucích pionýrů, který si tuto cestu do podzemí velmi chvilil. Ale nelitil ani pionýři. Prolezli všechny menší pukliny, rozdělali oheň a uvařili čaj. Mladí jeskyňáři se shodli v tom, že mají dobré a obětavé nástupce. Sestup do propastovitě jeskyně byl velmi namáhavý a únavný, ovšem zajímavý. Zajímavá byla i výzdoba jeskyně. Patřil k ní i teplem zformovaný strop. Tato jeskyně byla poprvé zdolána na počest I. sjezdu SSM. Dostanete-li se někdy až na dno této jeskyně, najdete tam pamětní listinu, na kterou se každý může podepsat. Z této jeskyně budou fotografie vystaveny v Olomouci na světovém speleologickém kongresu, na který jsou naši jeskyňáři pozváni.

JAN ŠIMČIK

Článek ze závodního časopisu Tempo.

„Úžasnej objev, šéfe! Bibost se šíří rychlostí světla!“

Pražská „Mladá fronta“

Objev v podzemí

Nový Bohumín (ku). — V podzemních měsících prováděli členové speleologického klubu Orcus při městské organizaci SSM v Novém Bohumíně výzkumné měřicí práce v pseudokraskových jeskyních v Beskydách.

V jeskyni na Kněhyni objevili mladí speleologové mnoho nových prostor. Po podrobnějším průzkumu odhalili jako v jediné z dosud známých beskydských lokalit krápníkovou ploutev dlouhou asi dvacet centimetrů a na stropě několik vznikajících stalaktitů. Pískovcové kameny na dně jeskyně jsou pokryty červenou krápníkovou hmotou.

KNEŽYNE

14-15 říjen 1972

Účast - Peps, Gedy, Jaky, Milan, Sárka, Yuma, Karel.

z Hadesu Levk

a PO ČERNÉ ŠÍPY za vedení Milana Urbánka,
instruktor - Rudolf Foš

Vyjeli jako obvykle v sobotu ráno. Jel s námi i
P.O. ČERNÉ ŠÍPY nad kterým má máme potrovně.

Vylekli jsme nahoru a chystali se sestoupit dolů,
ale napřed jsme museli dát naučnou radu pionýrům,
aby nechošli k díře, že by se mohlo stát že by se
doslova propadli do země. Sestoupil s námi jen jeden
z členů P.O. Polovina z nás prováděla pod vedením

Johnyho měření celkové hloubky a druhá polovina nape-
řela jeskyni pod vedením Gedyho. Vyjimku tvořil Peps,
který s Milanem prokou malou novou exist. jeskyni a objevili

hrápkovou ploutev, která je v Beskydech úplně ojedinělá!

Vylezli jsme uí za tmy ale nošičské proužky už
 rozdělali ohně a tak jsme se ohřeli a hajdy asi
 kilometr odhůd na přístrojek na Čertověm mlýnu.
 Tam jsme ještě jednou rozdělali ohně, uvařili si čaj
 pověčerali zhodnotili akce a vhupli do spádku.
 Bylo zima ale to praštilo, ale le rána byla oblačná
 a tak ne užs začto kopat dírama v chojdu.
 Proto rychle sbalit, posnídat a na vlak. Zvolili
 jsme si cestu do Kunovic p. Ondřejovicem. A pak
 zase na vlak a A haj. Gredy.

Trio ORCUSU:
 Peps i Gredy, Johnny

čas odpočirku mezi zápasu.

Turnaj ve volejbalu

na počest 55. výročí
VŘSR

(pondělí 23. října 1972)

V pondělí 23. října uspořádali jsme volejbalový turnaj v tělocvičně na škole ZPS ZP. NEJEDELEHO.

Z mnoha pozvaných skupin SSM se dostavila tato mužstva:

sp. klub - ORCUS

sp. klub - MADES

mužstvo z gymnásia

Vítězi: mužstvo gymnásia

»Podzemní« parta

Speleologický klub ORCUS při základní organizaci SSM v Novém Bohumíně neexistuje dlouho — vlastně teprve jeden rok. Ale činnost organizace za těchto dvanáct měsíců je opravdu pestrá.

Speleologie nepřináší jen požitek a nádheru podzemních krás, odvážné sestupy do temných hlubin země a zajímavá bádání v krasových útvech. S jeskyňářstvím je spojen pobyt v přírodě, večery při kytaře u tábora, dlouhé pochody za přírodními krásami a utužování kamarádské party. Vždyť jen v minulém roce strávili mladí speleologové v terénu více než 40 dnů — v létě pod stany a zímě společně na chatě a na lyžích.

V září přijali členové organizace patronát nad pionýrským oddílem Černé šipy. Při-

pravují pro ně výlety, různé sportovní turnaje, besedy. Seznamují je s činností SSM a zasvěcují do tajů speleologie a horolezectví. Členové ORCUSU připravují také akce určené pro veřejnost: volejbalový turnaj, pořádaný na počest 55. výročí VŘSR, společenská zábava a autobusové zájezdy do přístupných jeskyní v Moravském krasu.

Dobrých výsledků dosáhli mladí jeskyňáři i ve speleologické činnosti. Uskutečnili třítydenní expedici do Moravského a Liptovského krasu a navázali spolupráci s několika vědeckými institucemi. Ve spolupráci s beskydským spisovatelem B. Četynou dosáhli nových objevů — mezi nejzajímavější z nich patří nově objevený prostor v Kněhyňské jeskyni, kde byly nalezeny kosti zvířat a dokonce i krápníky. Tyto krápníky jsou raritou, protože jsou jediné, které zatím byly v Beskydských durách objeveny.

Není možné vypočítávat všechny akce této organizace. Jedno je ale jisté: problém, „co s volným časem, jak jej hodnotně a společně využít“ — ten mladí speleologové — svazáci určitě nemají.. (up)

To je kost, co!?

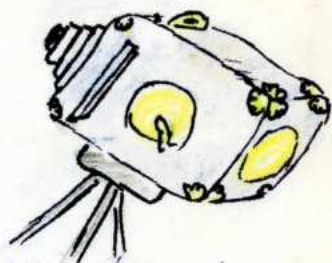
Milan čuní na kost.

opět Mill - soukajča' se ver

FOTOGRAFOVÁNÍ KNĚHYŇSKÉ

JESKYNE

28. 10. 1972

Účast: Milan; Peps

až k jeskyňám probíhalo vše normálně. To hlavní dění začalo později - přesně v 14⁴⁵. Peps se rozhodl učinit pokus. Jediné 40-metrové lano upevnil už nahoře ke kmeni stromu. Nejdříve šlo vše hladce. Pár fotek ve vstupu, zášlapy a pak stále hlouběji a hlouběji až k propasti. Tu teprve zjistili, že lano nestačí - k dnu propasti chybělo 5 metrů. Co nyní? Dobrý jeskyňář si musí ale vždy poradit. Jeden z tří prusíků a lano je nastaveno na patřičnou délku. A pokračuje se dále. Nejdříve mizí v propasti samozřejmě Peps. I s fotoaparátem a bleskem.

A pak začalo Milanovo trápení. Peps se choval jako pravý foto-reportér a Milan, visící ve stanovišti smyčce aby Peps mohl zachytit techniku stanování i proporce lokality, mu nemohl přijít na jméno. Nakonec jej přece pustil Peps dolů a Milan počal přemýšlet o tom, že člověk opravdu pochází z opice.

Ještě pár snímky ze dvou lokalit, teplem zvláčeného stropu a můžeme začít výstup nahoru. Osudný výstup. Proč? No proto, že jeden z prusíků sloužil k prodloužení lana a nyní cílelně chyběl. Opravdu cítelké. Viset chvíli na pažích a chvíli na jedné noze - na to není příjemné. Zvláště re', když ještě vám kape na hlavu.

Natentno výstup určitě oka dlouho nepamenu. a navíc se celý film nepovedl!!!

... TO JE
VÝBORŮV POSICÍ!

pobračován
kouře - viz
foto

ČESŤA - JESKYŇARŮ
(obletován čitelkami - jeskyňkami)

FOTOGRAFOVÁNÍ V MORAV. KRASU - PŘIPRA-
VU 6. SVĚTOVÉHO SPELEOLOG. KONGRESU
V OLOMOUCI

24-26. 11. 1972

Účast: Pepsi, Milari, Čestřa a poradae Vašek - Jirak Pilous
V této době působili v krasu i zlevové klubu HADES

24. 11.: Podlouhé cestě Bokumír - Holštejra zrušavří bohuminští speleologové začali ve 14⁰⁰ první akci. Bylo to fotografování Nové Rasovny - jejíž barevné fotografování nebylo dosud provedeno. Akce se zúčastnili Pepsi, Milou, Vašek a mladý člen HADESU JENŽ byl dříve razkušerou, zvaný Seržant. Čestřa se naštěstí této akce nezúčastnil, neboť je osvobozen od těloeviku a určitě by si na mohl svalstvo nebo jdra. Tak tedy probíhalo vše normálně. Fotografie se dařily jedna radost. Někdy sice rušil projekci bludný reťopýr ale brzy byl Vaškovec zjevem zakrára. Po třech hodinách fotografování, začali mladší muži Milan a Seržant jevit neklid. Zřejmě se jim to začalo nelíbit. Prostě adepti. Nelušili, že tu můžeme tvrdnout i 12 hodin. Naštěstí však akce skončila v půl sedmé. Odebrali jsme se tedy na Moučkovu základnu a unavení speleology nezděkala ani hospoda. Šlo se spát, před spaním však ještě pár songů Vaška po kterých nás sice spánek přecházel ale ani to už nezastavilo nocní siestu.

25. 11. Sláva, přijel Čestřa! To bude sranda. A taky byla. Nejdříve jsme Čestřu zavlekli do speleokroje, opřáli hlavoukou, karazili helmu a šlo se fotit do Holštejaky! Tam se zatím nedalo nic mimořádného. Jeskyře je prostorná, venod neodročny - prostě idylka. Čestřa byl jeskyřákem prostě radšen. (to byla jeho první speleoakce) Fotky v Holštejce byly brzo hotové a tak jsme se rozhodli trochu Čestřu seznámit s sokolím. Hledkali jsme ho nato, že jej budeme fotit u výchozů jeskyří. Naletěl. Nejdříve jsme jej zavedli do Mladomorny - Jirak velice prostorné jeskyře. Tam se cítil velice uvolněně, neb se nemusel dokonce ani schýlet. Nepočítáme-li několik pádů a jeho zmizení mezi balvany - nic mimořádného se nedělo.

Čestřa
růstpuje
do akce

V době oddechů i seva přijde vhod

Pak jsme přešli k náročnějším lokalitám - konkrétně kulečové jeskyňe. Již vstup do ní čestníkem překvapil. Průtuhle 20 centimetrovou šparou ho dovnitř nedostane ani Pam bůh. Dostali jsme ho toum my. Sice po částech ale dostali. Tobyl jen úvod. Pak jsme jej dovnitř keri-
rům, pokterých mu ještě dnes vstávají vlasy kahtavě.

Plazit se ubohně a muť rodu hlavou jen 20 cm prostoru, padat po hlavě do neznámých skulír, soukat se centimetrovými komůnkami, otřiskávat hlavou strop a drtit koleny štěrky - to dosud zral jen z těch rejtěšnějších filmových hororů.

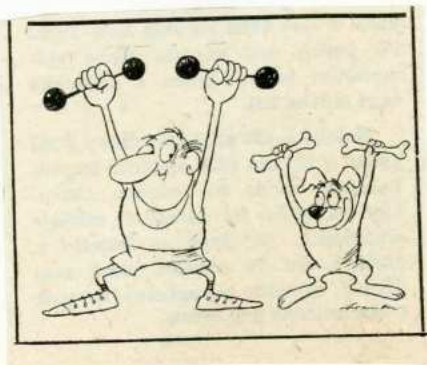
Naštěstí však ledovku přežil a díky je bohu se vysoukol nahoru. Pak lei však čekala ještě horší pouť. Jeskyňe ~~je~~ - pruhledomorce. Hloubka - 50m. Když jsme mu zvěřili, že bude nutné lano němě strnut. Při dělili jsme mu osobního opatrovatele a opět to začalo. Jenže to by lo horší. Naštěstí však v lokalitě byly zebřiky a tak jsme lano nepotřebovali. A čestník byl radšen. Radosti skdkol z balvaru na balvar, za pomineje, že pod ralm je mnohametrová hloubka. Vidět kotak tělocviků! Nestlačili jsme se divit jaký je to nedaný speleolog. Uplně se osamostatnil a dokonce se rekratil. Chvillemi se sice zaběhl ale brzy se však objevil avždy toum, kde jsme jej nejmdž očekali.

Tedy ani tentokrát se nic mimořádného reudálo a čestník již mě-
ze říci, že je skuzený speleolog. Večer jsme si vuslechli koncert
dva vasek - Peps a slo se spdt. Anebot v chatce už také byli Houč-
kovi jeskyňáři a další členové Hadesu v čele s Garym nastal tuhý
boj o spocátky. Ale zvitězili jsme a spali sladce až do karoperů.

26.11. - Radno jsme sbalili nafolili ještě pár výchozů jeskum' a pár osobně důležitéjších snímků a jeli jsme do Bohumíra.

Čestník právě
vstoupil do
jeskyňe

... a jsou fit!

Prosinec - měsíc sportu a turistiky

2-3.12.72

v sobotu si muži ORCUSA vyrazili na Ostravice.
Pro rodinné zepokoje se na rdáraži sešli Jer Gredy
a Peps. Počasí se vyvíjelo slibně, bylo sucho a tak oba
rychle kráčeli k naší pseudozákladně na Hamrech.
Jejich úkolem bylo upravit interier této budovy. Ola-
peloval kožerkou stěry, opravit střechní, sestavit, rdábytek?
Na večer začalo snežit a ze sněhem se brzy objevil ně-
jaký pan myslivec - zřejmě zale rováček. Použil své výsady
starsiho a vděnějšího a vykázal nás ze svého rajónu. Jeho
předchůdce nám to nikdy pocelé úroky nemělal.
Pepse a Gredyho to nijak nevzrušilo. Zašli si do Hamer
nakopulu, prošli se po okolí a v noci se vrátili zpět na chajdu.
a spokojeně dorodra vyspávali

8.12.

v pátek odpoledne vyrazila sborná ORCUSA do tělocvičny
školy Z. Nejedléka, aby prověřili své sportovní zepokosti.
Nejprve volejbal, pak kopaná a nakonec košíková. Zdvěr z toho
to pokusu byl však se lichokivý. Mě při hře mnohým,
spíše vadil než přinesl sportovní požitek. Budou tedy nutně
tréninky.

9-10.12.72

A Jetady Klondyke. - Každoroční zimní stanovaři
na Smrku v Beskydách. Letos si vyjeli rasní Johnny
a Gredy. Sněhu bylo dost a tak si přišli na své. Prý se
spalo jako v peřinách - říká Johnny - To Gredy byl chy-
tější spol vsiti.

